

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **České Radiokomunikace a.s.** se sídlem Praha 3, U nákladového nádraží 3144, v řízení zastoupeného Mgr. Danielou Houdkovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Fügnerovo náměstí 1808/3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem Olomouc, Jeremenkova 1191/40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.12.2009 č.j. KUOK/104027/2009/OSR/937, ve věci dodatečného povolení stavby,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 16.12.2009 č.j. KUOK/104027/2009/OSR/937 a usnesení Městského úřadu Šumperk ze dne 11.9.2009 č.j. MUSP 81777/2009 se pro vady řízení **zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16.520,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Daniely Houdkové, advokátky se sídlem Praha 2, Fügnerovo náměstí 1808/3.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou soudu v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16.12.2009 č.j. KÚOK/10427/2009/OSR/937, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno usnesení Městského úřadu Šumperk ze dne 11.9.2009 č.j. MUSP 81777/2009 o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby - vedení veřejné komunikační sítě, optického kabelu Ústí n. Labem – Ostrava, X. etapa, okres Šumperk, na pozemcích parc. č. 494/1, 494/2, 494/5, 494/7, 494/10, 494/11 v k.ú. Šumperk.

Žalobce namítá, že:

- 1) žalovaný v napadeném rozhodnutí porušil zákon, když se v rozporu s ustanovením § 93, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu nevypořádal, respektive nevzal vůbec v úvahu námitku žalobce, že se mohl stavební úřad účastníků zeptat z vlastní iniciativy, zda dávají přednost přeložení či ponechání vedení v existující trase a podle toho rozhodnout,
- 2) žalovaný i stavební úřad v tomto řízení podle § 129 odst. 3 zák. č. 183/2006 Sb., (dále jen „stavební zákon“) nesprávně aplikoval ustanovení o stavebním řízení a vyžadoval po žalobci předložení dokladu o vlastnickém či jiném právu, když dle názoru žalobce se pro dodatečné povolení staveb nepodléhajících stavebnímu řízení použijí ustanovení o územním řízení, tedy právní úprava obsažená v § 84 až 96 stavebního zákona,
- 3) podle žalobce nemůže stavební úřad nevyhovět návrhu na dodatečné povolení odchýlného vedení trasy v daném úseku, pokud vlastníci nesouhlasí s přeložkou (a pouze podmiňují svůj souhlas s ponecháním vedení v nové trase vysokou dodatečnou náhradou za omezení vlastnického práva, do čehož stavební úřad nemůže v tomto řízení zasahovat), neboť vyžaduje-li stavební úřad i žalovaný k nápravě protiprávního stavu doklad o jiném právu a soudy pro přiznání jiného práva (zřízení věcného břemene podle občanského zákoníku) vyžadují doklad, že je stavba provedena podle územního rozhodnutí, jde v daném případě o denegatio iustitiae, protože situace je řešena „v kruhu“ a nemá východiska.

Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. V řízení o dodatečném povolení změny stavby, resp. části stavby provedené odchýlně od vydaného územního rozhodnutí ze dne 12.2.2001 musel stavební úřad postupovat podle § 129 odst. 7 stavebního zákona, tedy obdobně podle § 129 odst. 1 až 4 stavebního zákona. Jelikož se v řízení o dodatečném povolení stavby postupuje podle § 111 až 115 stavebního zákona, je nezbytné, aby stavebník prokázal právo provést stavbu doložením vlastnického práva nebo práva založeného smlouvou nebo doložením práva odpovídajícího věcnému břemenu. Jelikož žalobce na výzvu stavebního úřadu takové podklady nepředložil, stavební úřad řízení o dodatečném povolení stavby usnesením zastavil a žalovaný toto usnesení v odvolacím řízení potvrdil.

Krajský soud již o věci rozhodoval rozsudkem ze dne 27.10.2011 č.j. 22 A 19/2010-33, ten však byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2012 č.j. 4 As 2/2012-26 a věc vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud proto znovu přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Mezi stranami není sporu o tom, že v roce 2002 byla realizována stavba - vedení veřejné komunikační sítě, optického kabelu Ústí n. Labem – Ostrava, X. etapa, okres Šumperk, na pozemcích p. č. 494/1, 494/2, 494/5, 494/7, 494/10, 494/11 v k.ú. Šumperk odchylně od územního rozhodnutí ze dne 12.2.2001. Dále není mezi stranami sporu o tom, že dohodu s původními spoluvlastníky (paní S. a paní Z.) již nelze prokázat, a že noví vlastníci (dědicové p. M. a p. Z.) odchylnou trasu vedení neodsouhlasili. Sporný je výklad ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona, tzn. zda v posuzované věci – dodatečné povolení stavby nevyžadující stavebního povolení – postupovat podle ustanovení o stavebním řízení (§ 111 až § 115 stavebního zákona) nebo podle ustanovení o územním řízení (§ 84 až § 96 stavebního zákona).

Krajský soud shledal nedůvodným žalobní bod 1), že se měl stavební úřad účastníků před vydáním rozhodnutí zeptat, zda dávají přednost alternativě přeložení či alternativě ponechání vedení v existující trase a podle toho rozhodnout, neboť stavební úřad má v prvé řadě respektovat přání vlastníků týkající se toho, jak bude protiprávní stav napraven. Podle čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Stavebnímu úřadu rozsah a způsob toho, co má zjišťovat a zkoumat v řízení o dodatečném povolení stavby ukládá stavební zákon, přičemž právě tento postup správní orgány dodržely; k jinému postupu nejsou zákonem zmocněny.

Pokud jde o žalobní bod 3), krajský soud podotýká, že v řízeních proti rozhodnutí správního orgánu soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí a vady řízení. Krajský soud však v řízení podle soudního řádu správního není příslušný poskytovat právní rady, jak v daném případě postupovat.

Dále se krajský soud zaměřil na posouzení žalobního bodu 2).

Podle ustanovení § 129 odst. 1 stavebního zákona nařídí stavební úřad vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby

- a) která svým závadným stavem ohrožuje život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí anebo majetek třetích osob a její vlastník přes rozhodnutí stavebního úřadu ve stanovené lhůtě neodstranil závadný stav stavby; jde-li o stavbu nebo zařízení, které jsou kulturní památkou, postupuje se podle zvláštního právního předpisu,
- b) prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, nebo
- c) u níž bylo stavební povolení zrušeno podle § 176 odst. 5 a stavbu nelze zachovat.

Podle ustanovení § 129 odst. 2) stavebního zákona lze stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže,

že

- a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území,
- b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,
- c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Podle ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.

Podle ustanovení § 129 odst. 7 stavebního zákona u terénních úprav, staveb, které podléhají pouze územnímu rozhodnutí, a u zařízení se postupuje podle odstavců 1 až 4 obdobně. Vydané dodatečné povolení nahrazuje územní rozhodnutí.

Podle ustanovení § 110 odst. 2 stavebního zákona k žádosti o stavební povolení stavebník připojí doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, pokud stavební úřad nemůže existenci takového práva ověřit v katastru nemovitostí; je-li stavebníkem společenství vlastníků jednotek, připojí také smlouvu o výstavbě nebo rozhodnutí shromáždění vlastníků jednotek přijaté podle zvláštního právního předpisu.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) bod 1 stavebního zákona stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují technická infrastruktura a doprovodná technická zařízení pro rozvod vody, energií, tepla, pro zajištění služeb elektronických komunikací, pro odvádění odpadních a dešťových vod a větrání, a to nadzemní a podzemní komunikační vedení sítí elektronických komunikací, včetně jejich opěrných a vytyčovacích bodů, a telefonní budky, včetně přípojných komunikačních vedení veřejné komunikační sítě a přípojných energetických vedení, zejména pro veřejné telefonní automaty a jejich stavební úpravy.

Podle ustanovení § 86 odst. 1 písm. a) stavebního zákona připojí žadatel k žádosti o vydání územního rozhodnutí doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo doklad o právu založeném smlouvou provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám; tyto doklady se připojují, nelze-li tato práva ověřit v katastru nemovitostí.

Podle § 86 odst. 3 stavebního zákona jestliže žadatel nemá vlastnické právo nebo doklad o právu založeném smlouvou provést stavbu nebo opatření k pozemku

nebo stavbě, předloží souhlas jejich vlastníka anebo dohodu o parcelaci; to neplatí, lze-li pozemek nebo stavbu vyvlastnit nebo vyměnit.

Krajský soud se ztotožnil s právním názorem žalobce, že v daném případě je nutné postupovat podle ustanovení o územním řízení (§ 84 až 96 stavebního zákona), neboť se v daném případě jedná o stavbu, která nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Jakkoli i ustanovení o územním řízení v § 86 odst. 1 písm. a) stavebního zákona vyžaduje připojit k žádosti o vydání územního rozhodnutí doklady prokazující vlastnické právo žadatele nebo doklad o právu založeném smlouvou provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám, pokud je nelze ověřit v katastru nemovitostí, stavební zákon v § 86 odst. 3 stanoví výjimku z tohoto pravidla pro případ, že pozemek či stavbu lze vyvlastnit či vyměnit.

Podle § 104 odst. 1 písm. a) zák. č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákona o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“) je podnikatel zajišťující veřejnou komunikační síť oprávněn „zřizovat a provozovat na cizím pozemku nebo v něm nadzemní nebo podzemní komunikační vedení veřejné komunikační sítě, včetně jejich opěrných bodů nadzemního nebo vytyčovacích bodů podzemního komunikačního vedení,“ (...) „přetínat tyto pozemky vodiči a zřizovat v nich vedení veřejné komunikační sítě, jakož i související elektrické přípojky.“

Podle § 104 odst. 4 věty první zákona o elektronických komunikacích „nedojde-li s vlastníkem dotčené nemovitosti k uzavření písemné smlouvy o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene podle odstavce 3 nebo prokáže-li podnikatel zajišťující veřejnou komunikační síť, že vlastník dotčené nemovitosti není znám nebo není určen anebo proto, že je prokazatelně nedosažitelný nebo nečinný nebo je-li vlastnictví nemovitosti sporné, či vlastník v dispozici s ní omezen, rozhodne o návrhu podnikatele zajišťujícího veřejnou komunikační síť na zřízení věcného břemene vyvlastňovací úřad podle zvláštního právního předpisu.“

Předmětná žádost o dodatečné povolení změny stavby se týká podzemního komunikačního vedení veřejné komunikační sítě, včetně případných vytyčovacích bodů podzemního komunikačního vedení, která je v intencích § 104 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích zřizována a provozována žalobcem jako podnikatelem zajišťujícím veřejnou komunikační síť. Zajišťování veřejné komunikační sítě je podle § 7 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích uskutečňováno ve veřejném zájmu. Ustanovení § 104 odst. 4 věty první zákona o elektronických komunikacích pamatuje na případy, kdy je zajišťování veřejné komunikační sítě ohroženo tím, že nedojde k uzavření písemné smlouvy o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene s vlastníkem dotčené nemovitosti, popř. kdy vlastník není znám, je prokazatelně nedosažitelný nebo nečinný nebo je-li vlastnictví sporné či vlastník v dispozici s nemovitostí omezen. Nastane-li některý z těchto případů, zákon stanoví, že o návrhu podnikatele zajišťujícího veřejnou komunikační síť na zřízení věcného břemene rozhodne příslušný vyvlastňovací úřad podle zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon

o vyvlastnění“). O takový případ se nepochybně jedná i v projednávané věci, když optický kabel je žalobcem zřizován a provozován ve veřejném zájmu a zjevně nedošlo k uzavření smlouvy o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene se spoluvlastníky dotčených pozemků. Lze tedy uzavřít, že žalobce, který nemá vlastnické právo k dotčeným pozemkům ani doklad o právu založeném smlouvou provést stavbu, podle § 86 odst. 3 stavebního zákona nebyl povinen k žádosti o dodatečné povolení změny stavby připojit souhlas spoluvlastníků těchto pozemků, a správní orgán prvního stupně pochybil, pokud z důvodu absence této náležitosti řízení zastavil.

Toto nesprávné vyhodnocení náležitostí žádosti představuje procesní pochybení žalovaného, pro které krajský soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušil a věc žalovanému vrátil podle § 78 odst. 4 s.ř.s. k dalšímu řízení.

S ohledem na to, že stejnou vadou řízení je stíženo i usnesení správního orgánu I. stupně a je právě na správním orgánu I. stupně, aby v nezastaveném řízení dále pokračoval, soud z důvodu procesní ekonomie podle § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i toto usnesení, které napadenému rozhodnutí žalovaného předcházelo.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

- a) zaplacené soudní poplatky:
 - α) z žaloby 2.000,- Kč
 - β) z kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu ze dne 27.10.2011 5.000,- Kč
 - b) náklady právního zastoupení advokátkou
 - α) odměna advokátky za zastupování v řízení ve výši 2.100,- Kč bez DPH / úkon při těchto poskytnutých úkonech právní služby:
 - 1) příprava a převzetí věci
 - 2) sepis žaloby
 - 3) sepis vyjádření 6.5.2010 § 7, § 9 odst. 3 písm. f)
 - 4) sepis kasační stížnosti*) vyhl. č. 177/1996 Sb. 8.400,- Kč
 - β) paušální náhrada hotových výdajů advokátky ve výši 300,- Kč bez DPH / úkon při úkonech právní pomoci § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. 1.200,- Kč
 - γ) DPH 20% z částek uvedených pod písm. α) - β) 1.920,- Kč
- Celkem 16.520,- Kč**

*) doplňování kasační stížnosti soud nepovažuje za účelně vynaložený náklad, když za účelně vynaložený úkon právní pomoci advokáta považuje řádně sepsanou kasační stížnost se všemi náležitostmi, opatřenou všemi potřebnými přílohami

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen o.s.ř.) k rukám

advokátky, která žalobce v řízení zastupovala. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu -
- v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 28. června 2012

Za správnost vyhotovení:
Eva Stöhrová

JUDr. Monika Javorová, v.r.
předsedkyně senátu